

Düş Sarhoşu Olmuşsun Geceler Boyu

– redfer · 15 Ağustos 2022

düş sarhoşu olmuşsun geceler boyu

yokluğu

küçük bir fincandan yayılan kahve kokusu

sadece koklarsın

elin uzatır tutamazsın

pusludur yüzü gecenin

yıldızları

sönerlerken bir-bir

yüreğın sıkışır cenderede

ne kadar hayal varsa içinde

kırar kapılarını fırlar dışarı

vakit gelir

konuşmak yerine susmanın

yaklaşma yerine uzaklaşmanın

beklemek yerine unutmanın

onu daha az inciteceğini anlarsın

dokunmak istersin

dokunamazsın...

ve bazen iyi şeyler biter ki

daha iyileri başlayabilsin...diye

ararsın ...

seslenirsin en acı kelimelerle

nerdesin...

*

yeni bir başlangıç için.

derdini anlatmak istersin

zira alıp başını gitmiştir

yoktur

kayıptır

hasretin senelere dönse de

ne aşkına beddua

ne de ona kinin olur
bin bir dert ektirse de
onu mahşere kadar sevmeye yemin edersin

ezberlediđin sözcüklerden bir tek hece
yazdığın şiirlerden bir tek dize bile gelmez aklına
gittiğinden beri
o iki lambanın ikisi de yanıp durur hala

gelse de
gelme de
onu düşünür,
onu özlensin,
sevgilerin özlemlerin derinliğinde
kaç kez onu hatırlar
bir sonbahar serinliğinde
hep düşlerini yoklar

*

bütün sazlar onun notalarını vurur
mızrap gibi
ama ne akortsuzluğın umurunda
ne de sözlerinin taşıdığı mana
bir şimşek olup tam ortasından
çeviremezsin geceyi gündüze
bel ki böylece
mavisi bile ölecek denizlerin
belki de
hiç gelmeyecek

her gece onu görürsün rüyanda
ağlayarak uyanırsın
tek hatırladığın şey rüya gördüğündür
zihnine binlerce mih gibi çakılır
nerdesin sözcüğü
hala onu özlüyorsundur

üzülürsün...
derrdin ne olursa olsun

onu koklar gibi nefes alıp vermen.
hiç konuşmamayı seçersin günlerce
bilirsin ki unutmak en güzeli
fakat unutamazsın

*

bir yerlerden gelip takılır aklına
oysa gün bitmiştir
hazırladığın sofranın orta yerine
en sevdiğin çiçeği koyduğun vakit
saat on ikidir
akrebin kadranına bir hayal oturmuş
elveda demeden
bütün denizler usundaki dalgalara boğulmuş
düş sarhoşu olmuşsun gece boyu

vazgeçilmez olduğuna inandırmış seni
çaresizlik nedir bilir misin
kalbin kanatlanıp gittiği yere
bedenin gidememesidir
ne dokunaklı bir sözdür
nerdesin....

*

oysa
aynı pencere camına alnını dayayacaktın onunla
o buğudan kağıt olacaktı
sen resmini yapacaktın

masanın üstünde
kalem defter durur
dışarıda gökyüzü patlarken
içinde nasıl bir yağmur yağar
şiir olup dökülür boş yapraklara
soluk almadan,
yaşanılan sokaklar
bahar kokulu nisan ayları
özlediğin kişi adına
sırılsıklam olur her yer

redfer